ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.,** proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním Právu 1/376, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2014, č. j. 4 Ad 41/2011 – 66,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2014, č. j. 4 Ad 41/2011 – 66, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Přehled dosavadního řízení

[1] Magistrát hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 3. 3. 2011, č. j. MHMP 29204/2011, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 11. 2010, č. j. 50678/2010/AAJ, kterým žalobci nebyla přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví, o níž žalobce požádal dne 29. 10. 2010, neboť žalobce neprojevoval dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním, tj. v daném případě prodejem či jiným využitím svého nemovitého majetku o celkové rozloze 8 315 m² v k. ú. Kunratice u České Kamenice, který tvoří 1.107 m̨ zasta věné plochy a nádvoří, 3 017 m² travnatého porostu a 4 191 m² ostatní plochy.

[2] Magistrát hl. m. Prahy rozhodnutím ze dne 3. 3. 2011, č. j. MHMP 29171/2011, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 26. 11. 2010, č. j. 50708/2010/AAJ, kterým žalobci nebyla přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví, o níž žalobce požádal dne 10. 11. 2010, neboť žalobce neprojevoval dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním – prodejem výše uvedeného nemovitého majetku.

[3] Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2011, č. j. MHMP 29205/2011, Magistrát hl. m. Prahy zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 26. 11. 2010, č. j. 50684/2010/AAJ, kterým žalobci nebyla přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, o níž žalobce požádal dne 29. 10. 2011, neboť žalobce neprojevoval dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním – prodejem výše uvedeného nemovitého majetku.

[4] Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2011, č. j. MHMP 29176/2011, Magistrát hl. m. Prahy zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 26. 11. 2010, č. j. 50711/2010/AAJ, kterým žalobci nebyla přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, o níž žalobce požádal dne 10. 11. 2010, neboť žalobce neprojevoval dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním – prodejem výše uvedeného nemovitého majetku.

[5] Žalobce podal proti všem výše uvedeným rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy žalobu, v níž podrobně popsal dosavadní vývoj věci a svou sociální situaci a namítal, že v průběhu správního řízení prokázal, že vyvíjel dostatečnou snahu k tomu, aby si příjem zvýšil vlastním přičiněním (prodejem předmětného nemovitého majetku), v souvislosti s čímž mimo jiné poukázal na skutečnost, že již od 5. 10. 2009 nepřetržitě inzeroval na internetovém realitním webu společnosti „OLX“ prodej svých nemovitostí, aniž by se ozval jakýkoliv zájemce o jejich koupi, vypracoval veřejný příslib (jímž nabízel 10 % provizi z kupní ceny každému, kdo mu doporučí kupce, pokud tento odkoupí výše uvedené nemovitosti), který rozeslal 24 realitním kancelářím v Děčíně a upozornil na e-mailovou korespondenci s realitními kancelářemi RAPED a NEMOSERVIS. Žalobce navrhl, aby městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

[6] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 7. 2014, č. j. 4 Ad 41/2011 – 66, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud předeslal, že žalobce se k jednání nedostavil, ač byl řádně obeslán. Ohledně žalobcových zdravotních potíží městský soud dospěl k závěru, že jistě byly zavedenou léčbou zmírněny, takže od 27. 7. 2014, kdy byly problémy akutní, muselo ke dni jednání, které proběhlo dne 31. 7. 2014, dojít ke zlepšení žalobcova zdravotního stavu. Žalobce nebyl uznán práce neschopným, a lze tudíž předpokládat, že se mohl k jednání dostavit. Městský soud proto jednání neodročil, neboť neshledal pro odročení důležité důvody. Při posouzení věci městský soud vycházel ze závěrů učiněných Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 3 Ads 21/2013 – 42, a ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobcova snaha prodat nemovitý majetek byla nedostatečná a není možné konstatovat, že žalobce projevuje dostatečnou snahu zvýšit si příjem vlastním přičiněním. Městský soud shledal, že neprodejnost nemovitostí žalobce nebyla prokázána. Námitku žalobce, že mu pracovníci správního orgánu prvního stupně neposkytli informace a poradenství o tom, jakým způsobem má realizovat prodej, městský soud zamítl s tím, že se nedopustili pochybení, neboť není jejich povinností poskytovat poradenství ve věci prodeje nemovitostí. Správní orgány podle městského soudu postupovaly v souladu se zjištěnými skutečnostmi, pokud byl žalobce považován za osobu, která nesplňuje podmínky pro poskytnutí dávky mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví, neboť se nejedná o osobu v hmotné nouzi, jelikož žalobcovy sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a toto zajištění lze na žalobci spravedlivě žádat, protože žalobce je vlastníkem nemovitého majetku. K výtce žalobce, že mu byly správním orgánem předány adresy a kontakty na Armádu spásy, městský soud uvedl, že tímto postupem se správní orgán žádného pochybení nedopustil.

pokračování

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Stěžovatel v prvé řadě poukázal na skutečnost, že dne 28. 7. 2014 navštívil z důvodu zhoršení zdravotního stavu praktickou lékařku, která po provedeném lékařském vyšetření u žalobce zjistila bolestivé infekční onemocnění (bílkovina v moči, zvýšená teplota a další obtíže), vyžadující užívání předepsaných léků a klid na lůžku po dobu léčby, tj. od 28. 7. 2014 do 7. 8. 2014. Dne 29. 7. 2014 stěžovatel zaslal městskému soudu datovou zprávu, v níž se omluvil z jednání nařízeného na den 31. 7. 2014, požádal o jeho odročení a přiložil lékařskou zprávu dokládající jeho výše uvedené zdravotní obtíže. Městský soud však rozhodl bez účasti stěžovatele na jednání, čímž porušil jeho právo na spravedlivý proces a neumožnil mu veřejné a ústní projednání žaloby a předložení a obhájení navržených důkazů prokazujících jeho tvrzení. Stěžovatel namítal, že soudkyně, která ve věci rozhodovala, nemá vysokoškolské lékařské vzdělání a aniž by žalobce spatřila, vyslovila závěr, že dne 31. 7. 2014, tj. po uplynutí 3 dnů od zahájení léčby praktickou lékařkou, muselo u stěžovatele dojít k takovému zlepšení zdravotního stavu, které mu umožnilo účast u jednání. V této souvislosti stěžovatel zdůraznil, že lékařkou, která měla k dispozici objektivní laboratorní výsledky, mu byl stanoven klid na lůžku až do 7. 8. 2014. Upozornil na skutečnost, že kromě léku na zklidnění mu byl jako hlavní lék předepsán lék na bázi antibiotika pro léčení infekčního onemocnění. Vzhledem k tomu, že stěžovatel je v současnosti starobní důchodce, je irelevantní i argument městského soudu, že nebyl uznán dočasně práce neschopným. U důchodců se „neschopenka nevystavuje“ (nejsou-li současně zaměstnáni), neboť nejsou účastni nemocenského pojištění.

[8] V další části kasační stížnosti stěžovatel namítal, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Stěžovatel zpochybnil závěr městského soudu, že nevyvíjel dostatečnou snahu k prodeji pozemků, neboť již od 5. 10. 2009 vyvěsil na největším realitním serveru „OLX“ inzerát, kterým nabízel k prodeji jím vlastněné nemovitosti. Jestliže se na tuto nabídku vyvěšenou od 5. 10. 2009 až do doby odchodu stěžovatele do předčasného důchodu ozvali cca 3 zájemci, kteří o koupi pozemku ztratili zájem poté, co si jej prohlédli, pak takový nezájem nelze podle stěžovatele hodnotit jako jeho nedostatečnou snahu o prodej nemovitého majetku k zajištění příjmu, ale jako objektivně existující nezájem o nabízenou nemovitost. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné podmínky řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel má v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že od 1. 1. 2012 došlo ke změně kompetencí správních orgánů ve věcech pomoci v hmotné nouzi, kdy podle čl. VIII bod 10 zákona č. 366/2011 Sb. s účinností od tohoto data již odvolacím orgánem ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi nejsou krajské úřady, resp. Magistrát hl. m. Prahy, ale Ministerstvo práce a sociálních věcí. Podle ustanovení § 69 s. ř. s. je účastníkem řízení (žalovaným) správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla; ve smyslu ustanovení § 105 odst. 1 s. ř. s. pak dále platí, že účastníky řízení o kasační stížnosti jsou stěžovatel a ti, kteří byli účastníky původního řízení. V řízení před soudem tedy *ex lege* nastoupilo do práv a povinností původního žalovaného Ministerstvo práce a sociálních věcí.

[14] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že stěžovatel v kasační stížnosti především namítá vadu řízení u městského soudu spočívající v tom, že mu bylo odepřeno právo účastnit se projednání věci před soudem a uplatnit v řízení svá práva účastníka řízení.

[15] Právo účastníka řízení na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci, je v ústavněprávní rovině garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého, *každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.*

[16] Podle čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky, *jednání před soudem je ústní a veřejné; výjimky stanoví zákon. Rozsudek se vyhlašuje vždy veřejně.*

[17] Podle § 50 s. ř. s., *z důležitých důvodů může být jednání odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.*

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že již v rozsudku ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 – 96 vyslovil, že *„právo na projednání věci před soudem, čítaje v to i právo na osobní účast na jednání soudu a právo při tomto jednání tvrdit skutečnosti, navrhovat důkazy a předkládat právní argumenty, je jedním ze základních pilířů práva na spravedlivý proces a jako takové je zakotveno na ústavní úrovni jak v právu vnitrostátním, tak v mezinárodních úmluvách o lidských právech (čl. 38 odst. 2 věta první Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, sjednané v Římě dne 4. listopadu 1950, jež byla v ČR vyhlášena pod č. 209/1992 Sb., čl. 14 odst. 1 věta druhá Mezinárodního paktu o občanských a politických právech ze dne 10. května 1976, který byl v ČR vyhlášen pod č. 120/1976 Sb.).*

[19] *Odepřít právo osobní účasti na jednání soudu proto lze jen výjimečně; jedním z takových důvodů by mohlo být, pokud účastník řízení či jeho zástupce svým chováním svoji neúčast způsobí a zaviní, a to z důvodů, které nelze omluvit. V těchto intencích je nutno vykládat ustanovení § 50 s. ř. s. – jednání musí být podle tohoto ustanovení odročeno vždy, když existuje důležitý důvod, přičemž za důležitý důvod bude nutno považovat neúčast účastníka nebo jeho zástupce na jednání z omluvitelných důvodů. Soud zde nemá možnost volby a za splnění předpokladu existence důležitého důvodu odročit jednání vždy musí; právě takto a nikoli výlučně za použití gramatického výkladu nutno vykládat slovo „může", obsažené v tomto ustanovení."*

[20] Ze spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 31. 7. 2014 bylo stěžovateli doručeno do jeho datové schránky dne 30. 6. 2014. Podáním ze dne 29. 7. 2014, které bylo téhož dne v 11:28 hod. doručeno městskému soudu, se stěžovatel omluvil z nařízeného jednání s odůvodněním, že ze zdravotních důvodů není schopen se ho zúčastnit. Z tohoto důvodu stěžovatel požádal o odročení jednání. V příloze tohoto podání stěžovatel zaslal zdravotní záznam ze dne 28. 7. 2014 vyhotovený MUDr. M. Č., praktickou lékařkou, v němž je uvedeno, že stěžovatel už tři noci nespí, trpí průjmovitým

onemocněním, doprovázeným močovými potížemi, bolestmi břicha hlavy. Lékařka doporučila s ohledem na recidivu obtíží přeléčení chemoterapeutiky, s ohledem na psychickou zátěž lék na celkové zklidnění, dodržovat pitný režim, lehčí dietu a klid na lůžku. Kontrolu zdravotního stavu stěžovatele stanovila po dobrání antibiotik na den 7. 8. 2014.

[21] Z výše uvedeného je zřejmé, že stěžovatel v řízení před městským soudem výslovně požádal o odročení jednání nařízeného na den 31. 7. 2014 z důvodu zdravotních obtíží, které doložil zdravotním záznamem, z něhož mimo jiné vyplývá, že stěžovateli byla předepsána antibiotika a doporučen klid na lůžku. Nejvyšší správní soud má s přihlédnutím k obsahu stěžovatelem předloženého zdravotního záznamu za to, že zdravotní obtíže stěžovatele v posuzované věci byly natolik vážné, že představovaly důležitý důvod ve smyslu § 50 s. ř. s., pro něž mělo být jednání odročeno. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal žádný důvod, pro který by bylo možné stěžovatelovu omluvu považovat za nevěrohodnou, ani to, že by skutečným účelem jednání stěžovatele mělo být prodlužování soudního řízení. Stěžovatel totiž omluvu zaslal s časovým předstihem před nařízeným jednáním (2 dny) a řádně doložil její důvod lékařským záznamem. O věrohodnosti omluvy stěžovatele svědčí také to, že se nejednalo o opakovanou omluvu. K argumentaci městského soudu, který dospěl k závěru, že v důsledku léčby došlo ke zlepšení zdravotního stavu stěžovatele, Nejvyšší správní soud uvádí, že v důsledku léčby vskutku mohlo dojít ke zlepšení zdravotního stavu stěžovatele. Zdravotní stav stěžovatele, s přihlédnutím k němuž mu byl lékařkou doporučen klid na lůžku, však mohl rovněž zůstat nezměněn, či se navzdory lékům dokonce mohl ještě zhoršit. Tuto argumentaci městského soudu proto nepovažuje Nejvyšší správní soud za správnou, neboť není podložena jakýmkoliv lékařským nálezem, zprávou či osobním stykem se stěžovatelem dokládajícím zlepšení jeho zdravotního stavu ke dni nařízeného jednání, to vše navíc za situace, kdy se stěžovatel ve své omluvě z nařízeného jednání výslovně domáhal jeho odročení. V této souvislosti je třeba dále uvést, že městský soud mohl být vůči stěžovateli vstřícnější, neboť mu nic nebránilo stěžovatele kontaktovat a sdělit mu, že jeho zdravotní obtíže nepovažuje za natolik závažné, aby vedly k odročení jednání. Omluva stěžovatele z ústního jednání totiž byla městskému soudu doručena v úterý dne 29. 7. 2014, jednání bylo nařízeno na čtvrtek dne 31. 7. 2014 a městský soud tudíž měl časový prostor na omluvu stěžovatele zareagovat tak, aby mu umožnil účast na jednání.

[22] Nejvyšší správní soud tak má za to, že městský soud měl shledat v omluvě z jednání ze zdravotních důvodů důležitý důvod pro odročení jednání ve smyslu § 50 s. ř. s. Pokud tak neučinil, závažným způsobem porušil stěžovatelovo právo na účast při jednání soudu zakotvené ve shora uvedených ustanoveních mezinárodních smluv o lidských právech, čl. 38 odst. 2 větě první Listiny základních práv a svobod a § 49 odst. 1 a 3 a § 50 s. ř. s.

[23] Tento závěr je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Poukázat lze např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50, publ. pod č. 975/2006 Sb. NSS, v němž vyslovil, že *„Pravidlem při soudním rozhodování je vždy nařízení ústního jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky).* V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále vyslovil, že *„[ú]častník řízení podle názoru Nejvyššího správního soudu má ústavně zaručené právo na to, aby jeho věc byla projednána veřejně a v jeho přítomnosti (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).“*

[24] V nálezu ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. IV. ÚS 3114/07, Ústavní soud mimo jiné konstatoval, že *„k základním zásadám řádného a ústavního pořádku republiky, odpovídajícím výkonu spravedlnosti a zejména také ústavně zaručeným podmínkám práva na soudní ochranu (hlava pátá čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), náleží - nikoli v poslední řadě - také veřejnost soudních jednání (čl. 38 odst. 2 Listiny*

základních práv a svobod) a právo účastníka soudního řízení se jej s příslušnými procesními právy zúčastnit (kupř. nález sp. zn. III. ÚS 627/01). Respekt k ústavně zaručenému právu na soudní ochranu, resp. k právu na přístup k soudu předjímá, že (ex lege založené) výjimky z uvedeného pravidla přitom třeba vykládat adekvátním, případně restriktivním způsobem (srov. kupř. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 7/02, IV. ÚS 331/02); totiž tak, že jednotlivá ustanovení jednoduchého práva jsou orgány veřejné moci povinny interpretovat a aplikovat v první řadě vždy z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod (srov. kupř. nálezy sp. zn. III. ÚS 139/98, III. ÚS 257/98, I. ÚS 315/99, II. ÚS 369/01 a další). Z pohledu práva jednoduchého relevantního pro její ústavněprávní posouzení dopadají na předmětnou věc zejména ustanovení § 49 odst. 1, § 51, § 76 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Z nich (kromě dalšího) vyplývá, že k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání, k němuž předvolá účastníky. Uvedený imperativ adresovaný soudu platí potud, pokud nejsou splněny podmínky výluky z této povinnosti v nich taxativně obsažené."

[25] V rozsudku ze dne 30. 12. 2008, č. j. 4 Azs 82/2008 - 56, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„Ústavní soud opakovaně judikuje tak, že každý, kdo je účastníkem řízení před soudy, má právo se ve své věci takového řízení (jednání před soudy) osobně účastnit, zpravidla bez ohledu na to, zda by jeho přítomnost měla vliv na vynesení rozhodnutí. Jestliže soud přítomnost účastníkům řízení neumožní, lze v jeho postupu spatřovat porušení ústavního práva účastníka řízení, daného čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. např. sp. zn. I. ÚS 310/97, sp. zn. II. ÚS 145/02, sp. zn. I. ÚS 560/03, sp. zn. I. ÚS 819/07). Účast na jednání vytváří předpoklady pro to, aby účastník řízení mohl realizovat svá práva plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny, jakož i samozřejmě z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. především právo být přítomen projednání své vlastní věci a vyjádřit se jak ke všem důkazům, tak i k jakýmkoliv dalším procesně relevantním informacím (viz princip kontradiktornosti; srov. např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 7. 2002 ve věci Meftah a další proti Francii: „Právo na kontradiktorní řízení ve smyslu čl. 6 odst. 1 tak, jak je interpretováno judikaturou Soudu, v principu implikuje právo procesních stran na to, aby byly seznámeny a mohly se vyjádřit ke každému dokumentu či připomínce předloženým soudci s cílem ovlivnit jeho rozhodnutí."). Konečně je zapotřebí poukázat rovněž na čl. 96 odst. 2 Ústavy, podle něhož je jednání soudu ústní a veřejné s tím, že výjimky z tohoto pravidla může stanovit pouze zákon."*

[26] V již zmíněném rozsudku ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 – 96 pak zdejší soud judikoval, že *požádá-li účastník před zahájením jednání o jeho odročení z důvodu pracovní neschopnosti, kterou osvědčí, a z okolností případu, zejména z účastníkova dosavadního chování, zároveň není patrné, že omluva je motivována snahou prodlužovat soudní řízení, soud jednání odročí, neboť v daném případě jde o důležitý důvod ve smyslu § 50 s. ř. s.*

[27] Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 29. 9. 2004, č. j. 5 Ads 63/2003 – 35, *jestliže žádost o odročení jednání opatřená současně lékařským potvrzením o žalobcově pracovní neschopnosti byla soudu řádně doručena v dostatečném předstihu, avšak soud jednání neodročil a bez přítomnosti žalobce rozhodl ve věci samé, je takový postup vadou řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nelze přitom přihlížet ke skutečnosti, že soudce, který rozhodl ve věci, se o důvodech pro odročení jednání dozvěděl až po jeho skončení.*

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud porušil právo stěžovatele garantované v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. právo na to, aby jeho věc byla projednána veřejně a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Tím, že rozhodl ve věci samé při jednání bez účasti stěžovatele, zatížil městský soud řízení vadou, jež v daném případě mohla mít za následek jeho nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Stěžovatel tedy plně uspěl s námitkou, v níž se dovolával tohoto důvodu kasační

stížnosti. Dalšími námitkami uplatněnými v kasační stížnosti se již Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť dospěl-li k závěru, že řízení před městským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), nebylo možné usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek ve vztahu k takovémuto rozhodnutí, jestliže výsledkem bezvadného procesu by mohlo být rozhodnutí jiné.

[29] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm městský soud rozhodne vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tedy nařídí jednání a umožní stěžovateli se jej zúčastnit.

[30] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu